

[Minister Hans Sølvhøj.]

ling til disse ting, kan se på, at dansk erhvervsliv måske er ved at glide lidt agterud i forholdet til u-landene; og at vi i forbindelse med, at vi gavner udviklingslandene, også kan gøre noget nyttigt for dansk erhvervsliv, er der vel næppe noget forkasteligt i; det sagde fru Else-Merete Ross heller ikke.

Det, der er kernen i dette lovforslag, er jo, at kapitalen findes i i-landene, i de industrialiserede lande, mens arbejdskraften findes i u-landene, og derfor må man tilstræbe ad alle de veje, man kan gå, også inden for lovgivningen, at få så megen kapital som muligt trukket til u-landene, og dette uortodokse lovforslag kan forhåbentlig få nogen kapital lempet ind på den rette vej.

Med hensyn til punktskattebetragtningen vil jeg lige sige — vi kan jo i øvrigt drøfte sagen senere — at staten næppe kunne holde på disse penge alligevel. Det midlertidige tilsagn, man har givet i GATT — eller stillet i udsigt, vil jeg hellere sige — gælder jo de 10-20-30-40-50 mill. kr.; man må gøre sig klart, at denne stigning sandsynligvis var fortsat inden for GATT, så at det er penge, som staten alligevel ikke kunne holde på, men som staten nu får til dette gode formål.

Jeg er enig med fru Else-Merete Ross i, at det — og det kan vel ske gennem udvalgsbehandlingen og senere — bør understreges, at dette ikke er sat i gang først og fremmest for at hjælpe dansk erhvervsliv; det er sat i gang først og fremmest for at hjælpe u-landenes industrialisering, og dette hjælpe-motiv må ikke forflygtiges. Det skal vi nok få slået fast, hvis det ikke står tilstrækkelig tydeligt i lovforslaget.

Endelig et par ord til hr. Diderichsen om dette med andre varegrupper — idet jeg takker for velvillig modtagelse også fra hans side. Jeg kan godt slippe den kat ud af sækken, at det har været overvejet på et præliminært stade, men at man, da det jo er en farlig vej at komme ind på sådan at tage varegrupper ud og beskatte dem til dette specielle formål — det er noget, som finans-teknisk ville kalde på finansministerens allerstørste og i og for sig forstæelige ængstelse — og da det er en sådan helt uortodoks vej, har fundet det rimeligt at begrænse det til kaffen og se, om ikke inddragelsen af

kaffetolden til dette fornuftige og gode formål vil skaffe de midler til veje, som skal til for at få dansk erhvervsliv ud i en virkelig udviklingslandsindsats.

Per Federspiel: Jeg skal ikke gå i enkelt-heder med hensyn til ministerens ræsonnementer om det velbegrundede i dette lovforslag. Men jeg vil dog nævne én ting, som ministeren sagde i sit svar på mit spørgsmål om, hvorvidt man havde overblik over, hvorfor de hidtidige incitamenters ikke havde virket. Ministeren erklærede, at det var, fordi man var ængstelig for den kommercielle risiko, og at dette institut skulle være et værn mod den kommercielle risiko. Men jeg gør opmærksom på, at ministeren i samme åndedrag nævnedes, at det var meningen kun at investere i rentable foretagender; man vil med andre ord ikke løbe den kommercielle risiko. Dermed falder i virkeligheden hele begrundelsen for dette lovforslag.

Jeg er dog vedblivende velvilligt indstillet over for tanken, og mit parti vil meget gerne medvirke i et udvalg, hvor lovforslaget kan få en mere virkelighedsnær karakter.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om ændringer af den offentlige sygeforsikring m. v. (Om forhøjelse af sygedagpenge samt om administrative forenklinger) [af Peter Larsen m. fl.]

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. IV) findes i tillæg A. sp. 1837, fremsættelsen i tidenden sp. 1050).

Sagen sættes til forhandling.